

Regjeringen støttede sig paa den af Landsthinget ifjor indtagne Position, og den havde ubetinget et ikke ubetydeligt Mindretal med sig i dette Thing.

Men hvorledes staaer det nu? Nu har den høie Regjering gjort en i mange Henseender mærkelig og i hvert Tilfælde fuldstændig urentet Svingning ved sin Optraeden i det andet Thing. Det, som hidtil var det Principielle, at holde Finantsloven fri for Lønningsbestemmelser, er opgivet, men da Regjeringen ikke har kunnet undvære et Princip, da hele Sagen skulde oppustes til det Omfang, den nu synes at skulle tage, har den høitærede Regjering fundet et andet, nemlig at alle Embedsmænd skulle have Lønningstillæg. Jeg antager, at alle Medlemmer af dette Thing med den Opmærksomhed, den fortjener, have gennemstuderet den ærebe Finantsministers Skrivelse til Landsthingets Finantsudvalg. Man vil deraf se, at Grunden, hvorfor Regjeringen er gaaet den Vej, den har fundet det rigtigst at gaa, er Frygten for, ikke ad regelmæssig Vej at kunne flette Embedsmændene et høist nødvendigt Tillæg. Principet, der nu skal lægges til Grund, er, saaledes som jeg allerede har nævnt, fremsat i de Ord: „dette Princip, at Alle skulde have Forbedring, maa Regjeringen bestemt fastholde som Noget, hvorfra der ikke bør viges“. Endelig er der som Forsvar for den forandrede Stilling anført tre Argumenter. Det første er dette, at man ved at henvise til en blidelig henføvet Lov, Loven af 19de Februar 1861 om Eretillæg, har undladt at optage Reglerne om Lønningstillæggets Fordeling paa selve Finantsloven, hvilke Regler som et Stykke Lønningslov ikke høre hjemme paa samme. Dette Argument er intetfigende; thi om man optager Reglerne paa Finantsloven eller henviser til en afsøbt Lov, er ensbetydende. Man kan luffe sine Dine derfor, hvis man vil skule, hvad der ligger aabent for Enhver, men i Virkeligheden bliver det det Samme. Det andet Argument gaar ud paa, at den Foranstaltning, der her er Tale om, Optagelsen af Lønningstillæget paa Finantsloven, kun er noget rent Midlertidigt, kun er Noget, der skal gjælde for dette enkelte Finantsaar. Regjeringen pointerer dette ved at forpligte sig til at optage hele Lønningsagen til Revision, saasnart ske kan, jeg antager til næste Aar. Dette Argument har ganske vist Noget at sige; kun Skade, at det staaer i en sørgelig Uoverensstemmelse med det Princip, der skal gjøres gjældende; thi er der kun Tale om noget rent Midlertidigt, og staaer Lønningsrevisionen ligesom Døren, hvorledes kan man da hævde det som noget Principielt, at alle Embedsmænd skulle have Tillæg; ligesaa godt kan man forsvare, at der kun bør bevilges et Dyr-tidstillæg til dem, der trænge mest. Jeg udtaler mig paa ingen Maade imod, at alle Embedsmænd faae et saadant Tillæg; jeg personlig skulde med største Fornøjelse give dem det, hvis det kunde

settes igjennem; men hvad jeg udtaler mig imod, er, at det gjøres til det Principielle, til det Afgjørende; thi det fordægger hele Stillingen for os. Det tredje Argument er en konstitutionel Betragtning af en vis Vægt. Regjeringen erklærer de Lønningsbestemmelser, som Folkethinget har indsat, for uantagelige, idet der er den Fare ved dem, at Folkethinget gjennem dem kan søge at hævde et vist Overherredømme over de andre Lovgivningsfaktorer og tillige derigjennem udøve en præjudicerende Indflydelse paa den fremtidige Fastsættelse af Embedsgagerne. Dette undgaas nu ved den Vej, Regjeringen har valgt, idet man vel optager Lønningsbestemmelser paa Finantsloven, men gjør det ved en Overenskomst mellem Regjeringen og Landsthinget. Ja, det er ganske sandt, men for det Første tror jeg ikke, at den Betragtning vil gjøre den hele Sag lettere nedglidende i dette Thing, og dernæst maa jeg dog sige, at denne Betragtning, tænkt i sine Konsekventer, maa just føre til, ikke at optage saadanne organisatoriske Bestemmelser paa Finantsloven. Finantsloven kan misbruges af dette Thing lige overfor Regjeringen og Landsthinget, men sikkert ogsaa af det andet Thing lige overfor dette Thing og af hele Rigsdagen lige overfor Regjeringen. Det er vist, at Alt dette kan ske just ved at optage organisatoriske Bestemmelser paa Finantsloven; men dette turde dog være et Argument for at holde flige Bestemmelser ude af den og ikke noget Argument for at sætte dem ind deri.

Men gaar man nu endogaa ud fra, at den høitærede Regjering har haft god Grund til at forlade det Standpunkt, den tidligere indtog, og gaa over til et nyt, hvorfor i al Verden har man saa gjort Svingningen paa det uheldigste Tidspunkt og det uheldigste Sted! Hvorfor er man ikke kommen til os, da vi havde Sagen for hende, eller, hvis man ikke turde det, hvorfor har man ikke ventet indtil Sagen var løben ud til det sidste Skridt, indtil den kom for i Fælledsudvalg? Man havde da opnaaet den Fordel at have de Modstandere at forhandle med, som til Syvende og Sidst havde den regelmæssige Afgjørelse i deres Haand. Nu derimod skulle man Sagen op i det andet Thing, og fik dette andet Things Billigelse; men man havde ikke den fjerneste Grund til at antage, at Folkethinget skulde ville gaa ind derpaa.

Da Sagen nu kom tilbage fra det andet Thing til os, maatte det være Mindretallets naturlige Opgave nøie at overøie sin Stilling lige overfor den nye Situation. Hvis det mod al rimelig Forventning var hændet, at Flertallet vilde have taget Finantsloven i det Væsentlige saaledes, som den kom fra det andet Thing, saa følger det af sig selv, at vi ikke vilde have gjort nogen Indvending; men det viste sig jo snart, at saaledes var Stillingen ikke. Vi kunde da, saaledes som det Hele laa for, ikke se denne Sag paa anden Maade end under Belysning af en høist sandsyn-